

Kun en udviklingsdynamik kan undslippe en krigsdynamik

af Megan Dobrodt

Den 22. marts 2025 (EIRNS) – Diskussionen mellem USA og Rusland, som ledes af præsidenterne Trump og Putin, har ført verden tilbage fra randen af en øjeblikkelig atomar konfrontation og hen imod normaliserede relationer mellem verdens to største atommagter – en uundværlig betingelse for enhver levedygtig og fredelig fremtid for menneskeheden som helhed. I den forbindelse fortsætter forhandlingerne om en løsning på konflikten i Ukraine, som ifølge flere kilder, herunder USA's særlige udsending Steve Witkoff, sandsynligvis vil indebære afholdelse af nyvalg i Ukraine.

På den anden side hænger situationen i Sydvestasien i en meget tynd tråd, da Gaza igen, og med præsident Trumps åbenlyse godkendelse, er blevet forvandlet til en folkemorderisk krigszone under israelsk angreb. Sammen med genoptagelsen af de direkte militære angreb er forsyningerne til Gaza blevet fuldstændig afskåret, og mad, brændstof og medicinske forsyninger svinder hurtigt ind. Katastrofale skader og dødsfald begynder igen at hobe sig op, mest blandt børn, kvinder og ældre.

Påstanden er, at Hamas måske nu vil være villig til at acceptere de tilbudte vilkår, uden at det nævnes, at det var Netanyahus Israel, der brød våbenhvileaftalen ved at nægte at forhandle om den lovede fase 2. Men de historiske dynamikker, der opererer under overfladen, dem bag Netanyahu i Israel, det transatlantiske militærindustrielle kompleks og videre til det britiske og amerikanske efterretningsvæsens historiske rolle i de manipulerede konflikter i regionen, fortæller en mere kompleks historie, som ikke kan håndteres ved udelukkende at reagere på begivenheder.

Ikke alene skyldes konflikten i Sydvestasien ikke en rent lokal årsag, men den kan heller ikke løses med en rent lokal løsning. Den eneste brugbare tilgang er den, som Helga Zepp-LaRouche efterlyser: Vi må nu skabe en ny, global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser.

For en person, der tænker geopolitikkens syge tanker, at alle nationer skal sikre deres interesser mod alle andre nationers, ville et sådant nyt system aldrig kunne fungere; for en person, der tænker et kreativt menneskes tanker, er et sådant foreslået system det naturlige, næste evolutionære skridt i det menneskelige samfund, når vi vælter geopolitikken og indfører en ny måde at tænke om menneskelige relationer på, som sætter menneskehedens interesser som helhed først.

Et eksempel på dette princip i praksis er LaRouches forslag om en Oase-plan for Sydvestasien. Denne plan blev præsenteret den 18. marts af formanden for Solidarité & Progrès Jacques Cheminade på et møde i Académie de Géopolitique de Paris, hvor han med rette hævdede, at »der ikke er noget andet valg end en win-win-aftale for befolkningerne, hvis vi virkelig ønsker at opnå fred. Kun en dynamik med gensidig udvikling kan undslippe en dynamik for krig. Dette er Oase-planens metode... Den har særlige kendetegn for denne del af verden, men for at sikre dens varige succes må den placeres indenfor rammerne af en international arkitektur med gensidig fred og sikkerhed, som rækker ud over denne region. Den eneste krig, der er værd at vinde, er krigen mod ørkenen.«

Fred i én del af verden må føre til fred i alle dele af verden. Selv om situationen med hensyn til krigen i Ukraine er håbefuldt, må vi handle hurtigt for at sikre, at der ikke bliver trykket på udløseren et andet sted, så situationen eksploderer. Alle bekymrede verdensborgere må gøre deres til, at fredens dynamik, som eksemplificeret i Oase-planen, bliver det aftalte grundlag for et nyt verdenssystem. Indtil da er

vores arbejde ikke gjort.

Tag Helga Zepp-LaRouches bemærkning til den Internationale Fredskoalitions 94. møde som en missionserklæring: »Det er min dybeste overbevisning, at vi kun kan undgå en katastrofe ved at ændre paradigmet fuldstændigt.«

Foto: Solidarité et Progrès